

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i només pot ésser utilitzada per a consulta.

L'Àrea de Transcripció del Departament de Serveis Lingüístics no es fa responsable dels perjudicis que pot comportar-ne la difusió fora del Parlament.

Fins que aquesta transcripció passarà a edició, els grups parlamentaris tindran un termini de 72 hores per a esmenar el text d'acord amb les normes establertes.

Fitxer 19

El president

És el torn del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i té la paraula el seu portaveu, el senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Moltes gràcies senyor president, he de dir-li que he estat a punt de demanar empara, perquè em semblava (*Veus.*)

El president

Senyor Iceta, fem-ho bé, esperi's un segon.

El Sr. Iceta i Llorens

Jo parlo per als veïns i em sembla que ells sí que escoltaran.

El president

Va, doncs, endavant.

El Sr. Iceta i Llorens

He estat a punt de demanar-li empara perquè corriem el risc de perdre el fil de debat, i jo crec que el tema no es mereix que es perdi el fil de debat. Volia començar, senyor president, senyores i senyors diputats, vull que les meves primeres paraules vagin adreçades a mostrar la solidaritat del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi amb els veïns i veïnes del barri del Carmel afectats per una desgràcia causada per les obres de la línia 5 del metro. La intervenció del nostre Grup, així com la tasca dels governs de Catalunya i de la ciutat de Barcelona té com objectiu prioritari defensar els interessos dels veïns i les veïnes afectats, la seva seguretat, la compensació pels perjudicis que han patit, la recuperació dels seus immobles, o l'assignació de nous immobles quan la recuperació sigui impossible, i també pal·liar el perjudici sofert pel comerç i les activitats econòmiques.

Volem reconèixer i agrair la presència d'alguns veïns i veïnes del Carmel i dels seus representants avui, aquí. Compartim la seva angoixa, som conscients que hi ha pèrdues que no es podran mai compensar, ens sotmetem, per tant, de bon grat a les seves crítiques i acollim les seves propostes. El nostre objectiu és fer possible que recuperin la tranquil·litat i l'alegria de viure en el seu barri, i volem que sàpiguen que no descansarem fins a aconseguir-ho.

Tothom parla en nom dels veïns del Carmel, ells ja han dit el que volen, explicacions, disculpes, responsabilitats, compensacions, garanties i exemples. Nosaltres creiem sincerament, conseller, que vostè les ha donat. Més enllà d'errors i encerts puntuals, vostè i el Govern del que forma part estan treballant amb la responsabilitat, la serietat i l'eficàcia que ha de dignificar la gestió pública, potser sense l'espectacularitat d'efectes immediats, difícils en circumstàncies com aquesta, per no dir impossibles, però fent el que cal fer per recuperar la confiança de fons en la política i en la gestió pública.

I volem dir-los, modestament, però fermament als veïns i les veïnes del Carmel, que la millor garantia per a la recuperació de la tranquil·litat en el seu barri, per impulsar la regeneració urbana que cal, i assegurar la continuïtat amb seguretat de les obres del metro, cal prosseguir en la línia que el conseller Nadal i el Govern de la Catalunya està tirant endavant. N'hem estat convençuts des de sempre, però encara més després de sentir la seva intervenció d'aquest matí. Sabem conseller que per a vostè, en aquests moments, no hi ha més èxit personal o polític que el retorn, la satisfacció i la compensació als afectats, i al fons aquesta és la màxima garantia que podem donar-los.

I feta aquesta menció, em deixaran que discrepi amablement del molt honorable president de la Generalitat, perquè avui, si no l'he entès malament deia «potser no haguéssim hagut d'aplaudir», jo discrepo d'ell, nosaltres, els responsables polítics que donen la cara, siguin o no del nostre partit, els aplaudim. No haguéssim pogut fer, si haguéssim defugit responsabilitats, si s'haguessin amagats o si s'haguessin dedicat en moments de crisi a inaugurar una discoteca, llavors no.

Segona qüestió que jo crec que cal parlar i parlar clarament. Es parla de transparència, tota, tota, absolutament, i que no es poden fer acusacions o insinuacions infundades, tota

la raó, i en la meua intervenció creguin-me –i a més em subjecto, com no podia ser d'altra manera– a la crítica pública dels altres grups, dels altres companys diputats, dels mitjans de comunicació, intentaré no caure en el que considero un error de tot debat parlamentari, que a més desprestigia, no només a la persona o al Grup que fa mal ús de les seves prerrogatives parlamentàries, sinó al conjunt de la política.

I creguin-me que nosaltres també hem aplaudit el conseller Nadal per un altre motiu, perquè creiem que ha entomat responsabilitats que li pertocaven, però també algunes que no li pertocaven, i això en política pot no tenir compensació, ningú té l'obligació d'agradir el que podem considerar una obligació dels responsables polítics, però, creguin-me, el Grup al qual pertany el conseller té l'obligació, moral si m'ho permeten, de fer un reconeixement especial, singular, perquè creiem que és sobretot merescut.

Hem pogut aquests dies parlar amb molta gent, del Carmel i de fora, i ens diuen «mira, sort que ha passat això amb en Nadal, ja veurem si té responsabilitat o no, però amb aquest estem segurs que el tema tirarà endavant», i pensava que només era una opinió meua, però li he d'agradir al senyor Artur Mas la sinceritat de part de la seva intervenció, jo li vull agrair que hagi pujat en aquesta tribuna, perquè l'he entès així, i em disculpo per endavant si no és, però nosaltres entenem perquè no plega vostè, perquè al cap i a la fi és un dels puntals del Govern, si m'ho permet, senyor Mas, es girés el revés, sembla que Convergència i Unió es veu obligada a demanar la dimissió del senyor Nadal, precisament perquè és un dels puntals del Govern. Si no és així, doncs, millor, si vostès consideren que és proporcionada la responsabilitat, doncs, ja es veurà.

Nosaltres, la veritat és que ens sentim orgullosos de tenir-lo en el nostre partit, ens va costar, no sé si tothom ho recordarà, el senyor Nadal no..., en fi, va costar, va voler estar en una llista, va està disposat a fer d'alcalde, deia, «per una estona», perquè li agradava molt la feina, però sempre que anés com a independent, no fos cas, no? I nosaltres, la veritat, vam fer els possibles per convèncer-lo que tampoc érem tan mala gent, i finalment ho vam aconseguir. Però ens sentim orgullosos, no només perquè ens va costar incorporar-lo en la nostra candidatura, ja m'entendran, sinó perquè hem après d'ell. Hem gaudit del seu exemple, de la seva feina, i permetin-me que ho torni a recordar, perquè

qualsevol responsable polític pot tenir, en un moment de terminat, la temptació de posar per davant la defensa de la seva imatge. El que és important és aquell responsable polític que sap posar davant l'interès públic, per davant del que pot ser el seu interès personal, la seva imatge personal o perdre el temps defugint responsabilitat, intentant establir quines eren i quines no eren. Ho sento, hem aplaudit, però jo, si avui no hagués aplaudit no hagués dormit tranquil.

Una cosa és aquest orgull que sentim com a socialistes, i l'orgull que sentim perquè en Joaquim Nadal hagi entomat crítiques, algunes que potser li corresponien i altres que no; però, escoltin-me, que ell hagi volgut mossegar-se la llengua, sí, pot ser un costum, ara, el seu Grup Parlamentari no pot, no pot, i nosaltres li hem de dir a la cambra, als ciutadans, en general a l'opinió pública, que ens ha dolgut assistir aquests dies a una campanya de desprestigi precisament perpetrada pels que van aprovar el projecte, van adjudicar l'obra, van aprovar un mètode constructiu que planteja problemes, que s'han de poder resoldre, però que planteja problemes, van acceptar modificacions a pilota passada, saltant-se tràmits i verificacions, concentrant encàrrecs en poques empreses, reduint fins a fer pràcticament inservible els controls de l'obra i, en canvi, avui volen pretendre aparèixer com els garants de transparència i eficàcia.

Estem indignats, però repeteixo, i crec que compliré, perquè m'ho he preparat, no vull que les emocions que a vegades es poden desbordar en un debat em traeixin, no voldria traspasar el que crec que en un debat polític han de ser la numeració de fet i, per tant, fer un estalvi solemne de qualificatius, particularment de desqualificatius, no crec que sigui bo. Jo crec que el judici l'han de fer els ciutadans, nosaltres podem i tenim l'obligació de proporcionar arguments. Creguin-me, crec que els ciutadans faran un judici que no serà negatiu amb respecte al conseller Nadal ni d'aquest Govern, entre d'altres coses, perquè alguns dels defectes que nosaltres apreciàvem en el Govern de Convergència i Unió, Convergència i Unió segueix practicant-los des de l'oposició. Per exemple: tenim un problema? Doncs, què fem, encarregar una enquesta i publicar-la. Doncs, com avui. Amb un avantatge que volem reconèixer aquí, aquest cop sí almenys l'enquesta la paga el partit, és un avanç.

Jo recordo fa mesos que per intentar explicar el canvi, vaig dir «el canvi és que vostè ja no és conseller», hi ha gent que només recorda aquella part de la meva intervenció, que maldita la gràcia, perquè, i per això em limito, intento limitar-me al màxim, però potser vaig ser ingenu, i també ho vull dir, perquè realment el canvi no és només un problema que un govern entra i un altre surt, o un surt i un altre entre, per aquest ordre, sinó realment si canvien les polítiques i es revelen com a més eficaces i capaces de reformar. I, per tant, probablement, el canvi que jo en aquest moment de potser abrandament, veia estrictament com aquell moviment de files que ha permès que la primera fila d'aquest Parlament sigui ocupada per un personal polític diferent, doncs, calia que madurés i s'assentés.

Jo potser vaig ser ingenu, pensant que la hipoteca, diríem, desapareixeria d'un dia per l'altre. Però no creguin, no crec que es tracti, i en aquest sentit també he de valorar positivament la intervenció del senyor Mas, en el sentit de no criticar l'obra d'una o altra persona, aquí en el fons estem posant en discussió, amb arguments models diferents de fer, i, al final, són només els ciutadans els que poden jutjar. Però nosaltres creiem que s'ha marcat fins i tot en la gestió d'aquesta crisi, amb el capteniment d'un conseller un model ben diferent de fer les coses. Primer, perquè se'ns han donat explicacions, i en aquesta cambra i amb un temps raonable. En fi, recordem quan es trigava abans a comparèixer en comissió, recordem un Ple extraordinari d'aquesta naturalesa; recordem la creació d'alguna comissió com d'alguna cosa, no m'atreveixo a dir encara quina veurem avui. No, per tant, hi ha un canvi radical. Assumpció de responsabilitats de tipus polític? Poquíssimes, i n'hi deuen haver...

Fitxer 20

algunes, potser d'immediates, de gent que ha actuat directament i no ho ha fet prou bé, i algunes potser més estructurals, aquestes que em sembla que el conseller anomena «remotes». Miri, sabem ja moltes coses, tot i que a vegades, conseller, li he de dir que la seva intervenció ens ha costat de seguir, eh? Però vostè ha donat moltes explicacions sobre què ha passat i el per què. Sabem quan es va pensar l'obra i com la va adjudicar,

qui va executar-ne els canvis, qui els convalidava a pilota passada, qui tenia la responsabilitat del control tècnic i qui havia d'avisar de problemes i no ho va fer. Més o menys aquest és el panorama que ens ha situat. Home, algú va tapar o com a mínim no va advertir de problemes.

Conseller, vostè s'ha compromès, però jo li he de repetir en nom del meu Grup, actüi contra persones, empreses, siguin responsables tècnics o no, o siguin tècnics de les empreses o qui sigui. Modifiqui el que calgui perquè mai més a Catalunya una obra pública pugui executar-se sense requeriments de seguretat del màxim nivell. Si algú va estalviar recursos per augmentar guanys, sigui inflexible- sigui inflexible- si és que es va donar, i si no, no en parlem més, perquè si es va donar, jo crec, no sóc expert, [#] la fiscalia que probablement aplaçaria delictes, si no ha passat... Anem on calgui i allà on calgui perquè jo crec que aquest Govern, tots els governs, tenen una obligació envers la institució que ocupen temporalment, i és donar la màxima garantia als ciutadans, que s'està utilitzant el poder, la autoritat i els recursos de la forma més eficient possible. «Podemos meter la pata pero no meter la mano», s'ha dit en castellà i lamento no tenir en català en aquests moments una expressió comparable; doncs, jo crec que això tots els governs, repeteixo, tenen aquesta obligació i han de maldar perquè així sigui.

I, per tant, no s'aturi i no es quedi curt, ens té al seu costat, vagi fins on calgui, nosaltres no volem exonerar ningú de les seves responsabilitats perquè si ho féssim ens estaríem fent responsables, no ho volem. És veritat que potser això de la continuïtat institucional, que ja he vist que hi han interpretacions diferents, s'ha d'acceptar a benefici d'inventari potser, jo no sé si de vostè canviaria la clau del pany del despatx però és veritat que potser algú ha apreciat que potser s'haguessin hagut d'aplicar reformes més valentes, més directes, més ràpides, sobre procediments que potser no proporcionen les garanties més altes exigibles. I això sí que li demano, conseller, perquè algú pot pensar «escolti'm, si no hagués passat això de l'esvoranc - també dit socavón o forat- no hagués passat res»; vostè m'ha semblat llegir en la seva intervenció, o escoltar, millor dit, que ja hi havien procediments de reforma en curs, però jo crec que davant de la cambra, davant dels veïns, de l'opinió pública, dels ciutadans, convé deixar clar quins i com.

No voldria deixar de parlar d'altres membres del Govern, perquè això és un govern, de tres partits, sí, però per a mi tots i cadascun membres del meu govern. El conseller en cap, abans no sé per què s'ha dit, no hi és, jo crec que hi ha estat sempre que calia i sempre coordinant, a vegades no cal estar a l'escó per fer la feina i, de fet, em tranquil·litza saber que algú està en un altre lloc en aquests moments, ara. La coordinació es pot produir des de molts llocs i em consta que s'ha fet, i s'ha fet bé. O la consellera de Benestar i Família, demostrant la proximitat als afectats, que, efectivament, aquesta ha estat la primera prioritat, no podia ser d'altra manera, la nostra obligació, sí, però algú ha de reconèixer que s'ha fet, i s'ha fet bé. La consellera d'Interior que, en fi, la gent sap que el seu concepte de seguretat és tan ampli com l'exigència ciutadana de tranquil·litat, i per això la seva expansivitat. L'Ajuntament de Barcelona, queda malament que ho diguem potser fora d'allà, però també el nostre Grup es veu obligat a dir-ho, l'alcalde, els tinentes d'alcalde i la gent del districte, siguin del partit que siguin, que alguns sí que sabem cadascú d'on és, la presidenta del Consell, la Maravillas, la Mavi, la regidora, l'Elsa, i tanta i tanta gent, tècnics del districte, veig a la Núria Carmona a la sala; atenent les persones, que era la nostra obligació. Particularment des de l'Ajuntament on, des del punt de vista de responsabilitats per l'obra ni n'hi havien ni s'hi han de buscar, encara que alguns sembli que només es dediquin a això.

En els moments més crítics, si no estic mal informat, fins a, que no sé si vol dir fins al mes de, 900 treballadors de l'Administració dedicats sobre el terreny sense horari i sense límit; i això em serveix també per parlar del mèrit d'aquestes persones, no ja dels governs, no ja de les administracions, sinó la gent que va entendre que si hi havia dies que un no podia anar a dormir, no hi anava. Jo crec que han honorat, com convé fer de tant en tant, perquè si no tots ho oblidem, la funció pública, el servei públic, que no és només una feina, també és una vocació.

El Govern no ha aprovat les mesures que estaven al seu abans, des del punt de vista de pal·liar el dany en la mesura que es pot, perquè ho he dit abans i hi han coses que no es recuperen, algunes materials i algunes que entren a aquest camp, difícil però existent, de l'esperit. He llegit coses aquests dies terribles, i hem vist fotos de gent buscant aquell

record, no? Aquell record que pren cos i no sempre el podem recuperar, aquella peça, però, en canvi, el record espero que sempre el tinguem, no? Per tant, no hi ha mai prou diners per compensar coses perdudes d'aquesta naturalesa perquè, i perdoneu el castellà, «es necio confundir valor y precio», hi han coses que no tenen preu però que sí tenen un immens valor.

I també no oblidar que és veritat que hi han uns afectats directes però hi ha una voluntat política d'actuar decididament sobre un barri. I jo crec que amb això el conseller Nadal millor que molts, anava a dir millor que ningú però aquesta contenció que se'ns demana i que de grat compleixo, millor que molts coneix, entre altres coses gràcies a ell tenim una llei de barris que, per cert, no per al Carmel, perquè això ho hem d'abordar específicament, però jo crec que ja hem de començar a pensar a incrementar la seva dotació econòmica perquè hi han molts barris a Catalunya que ho necessiten, i l'èxit de la convocatòria dels ajuts, fins i tot, alguna petita querella institucional que s'hi va produir en el moment de l'adjudicació ens indiquen fins a quin punt és una línia política adequada.

Nosaltres creiem, sincerament, que la resposta a la crisi ha estat ràpida i eficaç. I, perdonin, aquí s'ha dit «home, ha estat ineficaç». Que algú recorda encara el retard en cobrar, per exemple, indemnitzacions en casos d'incendi? Ho dic... (*Veus de fons.*), no em sabia les xifres, gràcies, diputat. Per tant, jo crec que s'ha estat eficaç. Ara, és evident, hi ha hagut una resposta no exempta d'ensurts, hi ha hagut una gent que li vam dir que podia tornar i després li vam «millor que surtis perquè, escolta'm, tot i que els tècnics ens diuen que això és segur, no ens la volem jugar perquè encara la terra belluga». El valor a preservar aquí no era la imatge d'un polític o un tècnic, el valor d'una opinió, sinó el valor de la seguretat, no només de les vides, que afortunadament, però també d'aquesta noció de seguretat que les persones tenen dret per ser ciutadanes del nostre país.

Conseller, ho he dit al principi, vostè sempre ha donat la cara, per això potser li trencaran, però nosaltres aquest valor li hem de reconèixer abans que res. Ens ha donat una informació exhaustiva, he intentat resumir-la, m'he quedat avui sense dinar però

anem a veure; si no ho he entès malament, causa immediata única de l'accident, no hi és, no hi és, és difícil d'escatir o de trobar. Potser - jo ho dic així, perdonin, eh?- una falla geològica difícil de detectar? Podem dir-ho així? Amb tot allò altre jo em perdo. Potser caldria haver incrementat mesures perquè un determinat mètode constructiu exigeix més que l'estricta compliment d'una norma de seguretat, és això? Es això, ultrapassar el que diuen les normes. Ara, és evident que hi han accidents que no es poden evitar, també és evident. I també és evident que en aquest cas hi han causes remotes o estructurals que han tingut la seva importància, i que estaríem fent un flac servei als veïns i a la ciutadania si no en parléssim. Hi ha un projecte discutible, vostè ensenyava des d'aquí uns gràfics, he vist que allò bellugava molt, i si no ho he entès malament, sense que ningú se'n fes càrrec, cap firma, cap informe, cap valoració. Escolti'm, això, jo, que la meua experiència de gestor pública és limitada, crec que no es pot fer així. Jo recordo que al meu ajuntament, fins i tot, per aprovar un retranqueig s'havia de fer una paperassa tremenda. Per tant, aquí alguna cosa ha fallat o han canviat molt les coses des que jo vaig ser regidor a l'Ajuntament de Cornellà del Llobregat.

El mètode constructiu aquest vàlid i que ha funcionat a molts llocs, i que té problemes que tenen una solució, però és veritat que potser en funció del terreny s'hi ha de parar més atenció des del punt de vista de la seguretat i de l'actuació directa. És veritat que els que no hi entenem això que les pròpies empreses es controlin a si mateixes sobre la qualitat de l'obra que fan sona malament. Jo abans feia una frase d'aquestes, «si l'autocontrol esdevé descontrol, mal assumpte». Algú ha de vigilar, i algú que no tingui interès directe amb l'assumpte. Això de fer modificacions fetes sobre la marxa? A mi també em sona que això es fa, el que ja no sé si és tan clar és que s'hagin de convalidar molt a pilota passada i que es vulguin fer tan de pressa que després ningú es pugui fer responsable d'un efecte negatiu d'una actuació d'aquesta naturalesa. Per cert, si no l'he entès malament, a partir de 4 dies que s'havia adjudicat l'obra; no és una mica estrany? O és que ja es va adjudicar sabent que seria modificada i, en fi, perquè també és possible, jo no hi entenc massa.

I, després, ha dit unes coses que... Un control geotècnic i geològic - jo diria- com una finca extremenya manifestament millorable perquè, clar, vostè ha dit «confiança reiterada i contumaç - això ho he anat a mirar a la transcripció perquè...- en determinades empreses». Jo no hi afegeixo res, no cal, aquí ja s'ha parlat d'un centre d'excel·lència, de qualitat i de confiança política, doncs, si hi havia un cercle... Després, m'ha semblat veure en un gràfic que els anys electorals aquí les adjudicacions es desapareixen. Una cosa és un cercle d'excel·lència, però jo espero que no es tracti d'un cercle de convivència.

Jo m'he hagut de rellegir la seva intervenció un i altre cop perquè hi ha una cosa que no és comprensible, almenys, des del punt de vista d'una persona que no està avesada amb la gestió pública, però hi ha un buit clamorós d'administració entre el juliol del 2002 i el febrer del 2004, però tots sabem que l'obra seguia i es feia perquè han arribat on ha arribat i, per tant, es bellugava.

Després, li hem sentit dir, conseller, «obres fent-se sense l'emparedat d'un projecte». Ah, això sí, un director general el 2004 va firmar «por lo que había, por lo que iba a haber», i tot plegat i dues firmes un mateix dia... I, efectivament, segurament això no ho podia haver fet, o hagués hagut d'advertir que allò no podia ser.

Per tant, arribats aquí, aquesta sensació que pagaran justos per pagadors, que és veritat que la noció de justícia i de pecat, doncs, és molt làbil, però per a nosaltres és bastant una certesa, perquè si no els hem entès malament en la seva intervenció, conseller, pagaran aquells que intentaven esmenar errors que venien d'abans. Potser ells havien comès també algun error però, en tot cas, jo crec que la valoració no serà suficientment ajustada, i plegaran els que intentaven posar remei a errors estructurals comesos quan manaven alguns dels que pugen a la tribuna a criticar-lo a vostè, conseller. Potser li estan criticant que no els hagi esmenat la plana. L'altre dia hi havia, per cert, un acudit a un diari que assenyalava aquesta eventual circumstància.

Vostè ha plantejat una esmena de totalitat, no? Parlamentàriament, des del punt de vista dels procediments; llàstima que en l'àmbit de la república no existeixi l'esmena de devolució, perquè les coses són com són. S'ha de revisar encara més l'herència, conseller, em temo, no per assenyalat responsabilitats, no, jo crec que quan un polític

assenyala com a responsable a un altre, lamentablement la nostra credibilitat col·lectiva no està a la màxima alçada. Però, sobretot, per evitar problemes, per evitar que alguns errors es puguin tornar a produir en el futur.

Nosaltres, no podia ser altra cosa, fem nostres les seves conclusions, les mesures que es proposa aplicar, i ens agradaria que quedés clar que aquestes propostes d'esmena s'estaven ja aplicant en certa mesura abans, perquè el gest que els veïns pensin que només s'arreglen les coses quan hi han desgràcies, no ens agrada.

Bé, arribem al capítol de les responsabilitats. Aquí també hi ha canvis, conseller, respecte l'abans i el després que es deia del desembre del 2003. Vostè podia haver dit que el que ha passat era un accident inevitable, ho hem sentit dir en altres ocasions, en altres llocs, en altres administracions, no em refereixo només a Catalunya,estic referint-me en general. Hem vist gent trigar molt, molt, molt, a comparèixer al Parlament, hem vist que es neguen explicacions, fins i tot, hem vist moments en què s'ha fet que aquest Parlament aprovés resolucions laudatòries que nosaltres creïem injustificades

Fitxer 21

[#], de tot hi ha hagut, però nosaltres celebrem que el seu estil, que és el nostre, no sigui aquest.

Com que em diuen que en els discursos convé posar-hi alguna cita d'autoritat, he buscat les de la responsabilitat, les de Webber. També m'han dit que es fan servir, però no sempre es compleixen, i que cadascú les interpreta com vol. Però n'hi ha una que ens podem aplicar tots i que jo crec que tots hi estarem d'acord, i és que, quan parlem de justos i pecadors, en política sols hi ha dos tipus de pecats mortals, diu Webber, no implicar-se en les tasques públiques i la falta de responsabilitat. Jo crec que en això tots hi podem estar d'acord.

I què és responsabilitat? Diu Webber: «L'ètica de la responsabilitat és la que ens obliga a respondre de les conseqüències de les nostres accions.» Diu: «Un polític sense conviccions és senzillament un oportunista, un professional de la manipulació, un venedor

de fum, però un polític sense consciència de la responsabilitat, perdut en el seu món neuròtic d'utopies irrealitzables és un perill.» No estic pensant absolutament en ningú. Feia la cita com d'autoritat.

Però el que sembla que ha de quedar clar és que un és responsable d'allò que fa, d'allò que decideix o d'allò que havent-ho de saber no ho sap, o de la seva tria. Aquesta és la seva responsabilitat. I, per tant, jo ho dic perquè a part que avui vostè ha establert unes responsabilitats, que pel nostre Grup són les ajustades, jo crec que convé que fem tots un esforç d'assentament d'una certa teoria democràtica de la responsabilitat. I jo els ho diré, no com que sigui veritat revelada, la meua opinió al respecte. Els responsables polítics no són fitxes de dòmino. No cauen del primer a l'últim amb independència de la seva actuació concreta o de la seva vinculació amb els errors comesos, si no hi ha una relació directa, miri, vostè no és responsable. Potser ho hagués volgut ser, per a poder-ho evitar, però no n'és.

Tampoc no em sembla ni just ni acceptable graduar les responsabilitats en funció de l'alarma social: a més alarma, més responsabilitat, perquè cal tranquil·litzar l'opinió pública.

Miri, creguin-me, la gent no quedarà avui més tranquil·la en funció de quants caps o colls siguin tallats, em sembla l'expressió del senyor Mas, sinó quanta llum, quanta transparència, quanta garantia siguem capaços de posar sobre la taula.

Tampoc és acceptable, en termes de responsabilitat, intercanviar cromos entre socis de govern. Ni entre govern i oposició. Siguem, en això, rigorosos. Per tant, es tracta de delimitar responsabilitats en funció d'aquests principis que diuen els experts en dret i gràcies als que m'han ajudat, «proporcionalitat i equitat», per tant, ni a pes ni a «bulto». Nosaltres acceptem la delimitació que ens proposa, conseller, perquè la proposa i la justifica. Conscients que potser estem determinant responsabilitats d'una forma massa difusa, i per tant, aquesta noció genèrica que potser justos paguen per pagadors és dolenta.

Em sembla que acaba el meu temps i no vull depassar-lo massa. Una mica, president, amb un minut crec que acabaré.

Conseller, el nostre Grup és escèptic, vostè ho sap, sobre la constitució d'una comissió parlamentària d'investigació, creiem que pot convertir-se fàcilment en un nou escenari de lluita partidista, però som conscients que això ha de ser un acord dels grups, i per tant, treballarem per a fer l'acord que creiem entre tots que millor serveix, precisament, a l'interès públic de transparència i d'atribució de responsabilitats, però particularment com evitar que torni a passar el que ha passat. Jo ja els adverteixo, en el nostre Grup no hi ha ni geòlegs, ni enginyers de mines, ni tampoc directors d'obra. He trobat un arquitecte, si convé ja els el portarem. A nosaltres no ens podran trobar, i perdoni que en això el copio, discutint d'injeccions de formigó, de gunitats, encavallades, xemeneies, triangulacions, micropilotatges, el sistema Cíclops, convergències o anivellacions de precisió. Tampoc ens hi trobaran per un espectacle de foc creuat de responsabilitats. Per això havíem pensat que potser una comissió de tipus independent pogués funcionar millor. Ho parlarem amb els grups. Els ho he de dir, la idea no és original. Creiem que és una bona còpia, una bona interpretació. CIU i PP volen un estudi independent sobre les causes del sinistre, 1 de febrer del 2005, els diputats sotasignants del Grup de Convergència i Unió sol·liciten la creació d'una comissió d'investigació per a analitzar i conèixer les circumstàncies de caràcter tècnic que han provocat l'esfondrament.

Per tant, en fi, creiem que la nostra, diríem, obsessió, o que la nostra insistència sobre determinades qüestions lliga amb algunes de les propostes o sensibilitats que en alguns moments s'han expressat, i espero, pel bé d'aquest bé públic que és la transparència i la confiança en les institucions, que ens puguem posar d'acord.

Conseller, m'adreço a tu: no paris. Recorda la frase de Willy Brandt: «No són les dificultats sinó la resignació allò que ens pot vèncer.» Els veïns del Carmel et necessiten, necessiten la teva feina. El president i el Govern t'han reiterat la confiança, i avui ho fa, també, Quim, el teu Grup Parlamentari.

Moltes gràcies, president, per la seva amabilitat, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Iceta. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre senyor diputat, podria, segurament, prescindir d'aquest torn, i fins i tot n'havíem parlat, considerant que el to i el sentit de la seva intervenció recollirien en molt bona mesura aspectes centrals del que havia estat el meu intent, aquest matí, de fixar i establir quines eren les prioritats del Govern amb relació als fets del Carmel. Vull, sí, però, aprofitar aquesta intervenció per a afegir alguna dada més i algun compromís més a alguna de les coses que he comentat aquest matí.

S'ha formulat –no l'ha formulat vostè, però s'ha formulat aquesta tarda– una pregunta sobre el reconeixement dels drets morals dels veïns i dels danys morals soferts pels veïns. Aquest, com tots els altres termes referits als danys soferts pels veïns serà un procés laboriós i alhora generós de converses i negociacions que voldríem portar de la manera més clara, més transparent, més oberta, menys condicionada per intents d'aprofitar l'avinentsa i per situar les coses en un punt just: que tothom recuperi allò que ha perdut, que tothom recuperi allò que, sent un intangible o pertinences difícils de valorar també rebi una valoració i ho recuperi, i que els danys morals siguin reconeguts d'una forma que estableixi justícia i equitat i, per tant, respongui al que podríem dir-ne una jurisprudència que serveixi per a aquest cas i per d'altres.

Vull dir també que vostè ha fet esment d'aquesta qüestió i vull aprofitar també l'avinentsa per a situar el tema en el seu punt just. Tot allò que s'hagi de fer al Carmel, que s'ha de fer, no serà i no volem que sigui, i no ens podem permetre que sigui plantejat i entès en detriment de coses que s'han de fer a d'altres llocs. Hi ha qui ha esmentat, i la simetria pot ser, en qualsevol moment, potser no prou ben interpretada, però és igual. Si han passat coses o a Lleida, o a Tarragona o a Sallent o a d'altres àmbits, on fenòmens diversos de subsidiència plantegen situacions de pèrdua també irreparable de les cases o de necessitat de rehabilitació i de recuperació de barris sencers, vull que quedi clar

que el Carmel tindrà tot allò que li correspon, i que, a més a més, ningú mai no podrà dir: «Ho han donat al Carmel, però ho han tret d'aquests altres.» Crec que és un compromís important que ha de servir per a situar les coses al seu punt just i per a ajudar a entendre i a fer entendre que la sensibilitat que el Govern de Catalunya està aplicant per tot allò que està passant al Carmel, naturalment l'aplicarà tant com calgui als altres casos que es produeixin.

I vull concloure, senyor diputat, reiterant-me en una idea que vostè també em plantejava i que vull que li quedi clara: potser sí que havíem d'haver anat més de pressa, potser sí que havíem d'haver sigut més radicals, però vam creure, i vam creure de bona fe, i amb bona mesura crec que vam encertar que fent les coses ajustades i amb un «*tempo*» ben plantejat, es podien resoldre molt bé problemes de canvi d'orientació de determinades prioritats polítiques sense fer «*tabula rasa*», tant és així que probablement, donada la dimensió del Departament, no hi ha cap altre departament en el Govern que aculli en els rengles dels seus tècnics qualificats excàrrecs polítics avui rellevats del seu càrrec polític. Però aquest és un fet administrativament inevitable. Així està plantejat. Qui té un lloc que ocupa plaça a... i cedeix aquesta plaça per a ocupar un lloc de confiança, té el dret del retorn a la plaça que ocupava si aquella plaça és vacant. Per tant, és veritat que segurament no vam fer prou de pressa totes les reformes que calien, però vull que també li quedi clar que és veritat que es van començar totes les que calien. No serà ara pel Carmel que abordarem la reforma de GISA. No serà ara pel Carmel que revisarem els projectes ferroviaris de Catalunya. Sinó que una cosa i altra estaven enfocades, plantejades i fent-se, i el que serà la meva màxima feina en aquest moment serà impedir, justament, que la incidència tan monogràfica del cas del Carmel freni o relenteixi aquest procés de reforma necessària que havíem entomat amb anterioritat.

Gràcies, senyor diputat, senyor president.